

Блакитні журавлі

Василь Сухомлинський

Зоя вийшла сьогодні з дому радісна, весела.

Учора ввечері тато й мама довго сиділи біля її ліжка, розповідали казки. А коли їй захотілося спати — поцілували й сказали:

— Хай присниться тобі ясне сонечко.

Зої й снилося ясне сонечко.

А її однокласник Дмитрик вийшов із дому смутний і задумливий. Учора ввечері тато й мама сварилися. Мама плакала.

Дмитрикові довго не спалося. Коли він заснув, побачив уві сні заплакані матусині очі.

Йдуть до школи Зоя і Дмитрик.

Зоя щось весело щебече, а Дмитрик ніяк не второпає, про що вона розповідає.

Аж тут Зоя гукає:

— Дивись, журавлі! Весна наступає. Які ж вони гарні — блакитні журавлі! Бачиш, Дмитрику? Блакитні...

— Не блакитні, а сірі... — тихо каже Дмитрик.

— Та ні, блакитні! — захоплено повторює Зоя.

Ось уже й школа. Зоя хвалиться учителеві:

— Коли ми йшли до школи, у небі летів ключ блакитних журавлів. А Дмитрик каже, що вони сірі. Хіба журавлі сірі?

Учитель уважно й лагідно подивився у Дмитрикові очі:

— Для тебе, Зою, блакитні... А для Дмитрика — сірі... Та не впадай у відчай, Дмитрику. Прилетять і твої блакитні журавлі.